

Ένα υπόδειγμα κηρύγματος για παιδιά σε Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

• Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Κατ' ἀρχὴν θέλω νά σᾶς συγχαρῶ πού ἦλθατε σήμερα στήν ἐκκλησία καί σταθήκατε ἡσυχά, μέ εὐλάβεια ἐδῶ στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ.

Θά σᾶς πῶ δύο λόγια γιά τήν Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία- τήν ξεχωριστή αὐτή Λειτουργία- πού τελεῖται μόνο κατ' αὐτήν τήν περίοδο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς. Οἱ σοφοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καθιέρωσαν τήν Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία γιατί αὐτή τήν περίοδο δέν μπορούμε νά τελέσουμε τήν κανονική, τήν λαμπρή, τήν τέλεια δηλαδή ὅπως λέμε θεία Λειτουργία, καί αὐτό, γιατί ἡ περίοδος αὐτή εἶναι πένθιμη, περίοδος νηστείας, περισσότερης ἐγκράτειας καί προσευχῆς, περίοδος μεγαλυτέρων πνευματικῶν ἀγώνων. Ὅλα τά λέγουμε σέ πιό χαμηλό τόνο τῆς φωνῆς μας, τά φῶτα εἶναι λιγοστά, ὅλα πιό κατανυκτικά. Ἐνῶ ὅταν τελοῦμε τήν κανονική θεία Λειτουργία τότε ὅλα εἶναι φωτεινά, χαρμόσινα, δοξολογικά.

Λέγεται Προηγιασμένη γιατί τά Τίμια Δῶρα, δηλ. ὁ Ἄρτος καί ὁ Οἶνος πού προσφέρονται στό Ἱερό Θυσιαστήριο ἔχουν μεταβληθεῖ σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ ἀπό τήν προηγούμενη Θ. Λειτουργία. Εἶναι, δηλαδή, ἀπό πρίν ἁγιασμένα.

Ψάλλονται κατ' αὐτήν ὠραιότατοι ὕμνοι, ὅπως ἤδη ἀκούσατε, τό «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...» ἢ τό «Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σύν ἡμῖν ὁράτως λατρεύουσιν. Ἴδού γάρ εἰσπορεύεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης...». Ὑμνοὶ ὑπέροχοι, μέ μυστική καί ὑπερκόσμια μεγαλοπρέπεια πού ἀνεβάζουν τίς καρδιές μας στόν οὐρανό. Καί ὅπως τό ὠραῖο θυμίαμα ἀνεβαίνει ψηλά στόν οὐρανό ἔτσι καί οἱ προσευχές μας πηγαίνουν ψηλά στόν οὐράνιο θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλά ἡ Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία μᾶς θυμίζει καί κάτι ἄλλο. Μᾶς θυμίζει τούς πρῶτους χριστιανούς. Τήν ἀρχαία Ἐκκλησία. Τούς πιστοὺς ἐκείνους χριστιανούς πού εἶχαν μεγάλη καί φλογερή πίστη στό Χριστό, πού μέ θάρρος ὁμολογοῦσαν ὅτι εἶναι χριστιανοί, πού τηροῦσαν τίς θεῖες ἐντολές Του, πού ἦσαν ἀγαπημένοι μεταξύ τους, πού ἓνας βοηθοῦσε τόν ἄλλο, πού δέν φοβόντουσαν τό μαρτύριο καί τόν θάνατο γιά τόν ἀληθινό Θεό. Καί ξέρετε οἱ διωγμοί κατὰ τῶν χριστιανῶν τότε ἀπό τούς εἰδωλολάτρες, ἀπό τούς ἀσεβεῖς καί ἀπό τούς ἐχθρούς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦσαν πολλοί καί σκληροί. Πολλοὺς μάρτυρες τούς αἰῶνες αὐτούς, ἁγίους δηλαδή, ἀνέδειξε ἡ Ἐκκλησία μας, ὅπως τόν ἅγιο Ἰγνάτιο πού μαρτύρησε στό Κολοσσαῖο τῆς Ρώμης, τόν ἅγιο γέροντα Πολύκαρπο, τόν ἅγιο Γεώργιο, τόν ἅγιο Δημήτριο, τήν ἁγία Παρασκευή, τήν ἁγία Βαρβάρα, τήν ἁγία Μαρίνα, τόν ἅγιο Σεβαστιανό καί ἄλλους πολλούς πού τούς γιορτάζουμε καί τούς τιμοῦμε.

Οἱ πρῶτοι, λοιπόν, Χριστιανοί πού ἀγαποῦσαν πολύ, μέ ὅλη τους τήν καρδιά τόν Χριστό, δέν μπορούσαν νά ζοῦν χωρίς τήν Θ. Κοινωνία, χωρίς αὐτή τήν πνευματική τροφή πού εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἦθελαν τό ἐφόδιο τῆς ζωῆς. Ἦθελαν νά κατοικεῖ μέσα τους ὁ Χριστός. Νά εἶναι χριστοφόροι στήν καθημερινή τους ζωή. Ἐάν ὁ ἓνας τούς πόθος ἦταν τό βάπτισμα, ὁ ἄλλος ἦταν ἡ Θ. Κοινωνία. Πόθος ἱερός, πόθος ἅγιος, πόθος πού τούς ἔσωζε ἀπό τήν ἁμαρτία καί τούς ἔνωνε

μέ τον Ἀρχηγό τῆς Ζωῆς καί τοῦ Θανάτου, τόν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου.

Αὐτόν τόν πόθον τόν ἀπεικονίζαν, τόν ζωγράφιζαν καί μέσα στίς Κατακόμβες. Ὅποιος τίς ἐπισκέπτεται (στή Ρώμη) ἐκεῖ βλέπει τίς ἀπεικονίσεις αὐτές. Βλέπει τό κἀνιστρο μέ τούς Ἄρτους, τό Ἅγιο Ποτήριο, πῶς διακρίνει τὴν περίφημη παράσταση Ι.Χ.Θ.Υ.Σ., τό ψάρι, πού σημαίνουν τὰ ἀρχικά αὐτὰ γράμματα τό «Ἰησοῦς, Χριστός, Θεοῦ, Υἱός, Σωτὴρ», βλέπει τό διψασμένο ἐλάφι, τὴν Ἄμπελο, τόν Καλὸν Ποιμένα δηλ. τόν Χριστό. Ὅλες αὐτές οἱ παραστάσεις ὑπενθύμιζαν τόν Μυστικὸ Δεῖπνο, τὰ Τίμια Δῶρα, τὴν Θ. Εὐχαριστία, τὴν τέλεση τῆς Θ. Λειτουργίας. Συμβολίζουν αὐτόν τόν ἱερό πόθο καί τὴν ἁγία ἐπιθυμία πού εἶχαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί γιὰ τὴν Θ. Κοινωνία. Κοινωνοῦσαν λοιπὸν καί στίς κανονικὲς Θ. Λειτουργίες καί ὅταν γινόντουσαν οἱ Προηγιασμένες Θ. Λειτουργίες.

Καί μάλιστα, νὰ προσθέσω ἀκόμη, ὅτι στεκόντουσαν μέ πολλή τάξη μέσα στὴν ἐκκλησία, ἔψελναν ὅλοι μαζί, ἔλεγαν ὅλοι μαζί τό «Πάτερ ἡμῶν», τό «Κύριε Ἐλέησον», καί τό «Ἀμήν». Ὅταν ἐρχότανε ἡ ὥρα νὰ μεταλάβουν πῆγαιναν πάλι προσεκτικά, ἀθόρυβα, μέ εὐλάβεια καί πίστη. Πρῶτα κοινωνοῦσαν οἱ ἱερεῖς, μετὰ οἱ διάκονοι, ἔπειτα οἱ ὑποδιάκονοι, οἱ ἀναγνώστες, μετὰ οἱ ψάλτες, οἱ διακόνισσες, ὕστερα τὰ παιδιά καί τέλος ὅλος ὁ λαός. Ἐψελναν τόν τόσο ὠραῖο ὕμνο: «Γεύσασθε καί ἴδετε ὅτι χρηστός ὁ Κύριος» καί τὰ μάτια τους γέμιζαν δάκρυα. Ἐνοιωθάν ἑλπίδα, ἀγάπη καί χαρά. Γιὰ ὅσους μάλιστα δέν ἦταν δυνατόν νὰ παῖνε στὴν Ἐκκλησία ἐπειδὴ ἦσαν ἄρρωστοι ἢ βρισκόντουσαν στὴν φυλακή ἢ ἦσαν αἰχμάλωτοι ἢ ἀκόμη ἦσαν στό Κολοσσαῖο πρὸ τοῦ μαρτυρίου τους, τότε, γι' αὐτοὺς ἀνελάμβαναν οἱ πιστοὶ ἀδελφοὶ τους χριστιανοὶ νὰ τοὺς μεταφέρουν τὴν Θ. Κοινωνία γιὰ νὰ μὴν μείνουν ἀκοινωνῆτοι. Θυμηθεῖτε τό μικρὸ παιδί, τόν Ταρσίζιο πού τόν κτύπησαν καί ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή πάνω στό δρόμο, στὴν Ἀππία ὁδό, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Ρώμη, γιατί δέν ἤθελε νὰ παραδώσει τὰ Τίμια Δῶρα πού ἔκρυβε πάνω στὴ καρδιά του καί τὰ πῆγαινε κρυφὰ στοὺς φυλακισμένους χριστιανούς καί οἱ ἐχθροὶ τὸν πίεζαν νὰ τὰ πετάξει κάτω.

*

Θὰ τελειώσω, λέγοντάς σας καλὰ μου παιδιά, μερικές συμβουλές τώρα πού θὰ ἔλθετε νὰ κοινωνήσετε.

Ὅποιο παιδί ξεχάστηκε καί ἔφαγε τό πρῶτὸ ἢ ἤπιε νερό ἢ κάτι ἄλλο δέν θὰ κοινωνήσει σήμερα. Θὰ ἔλθει ἄλλη φορά. Θὰ τὸν περιμένω ἄλλη μέρα.

Ὅταν θὰ ἔρχεστε γιὰ νὰ κοινωνήσετε δέν θὰ μιᾶτε καθόλου. Προσευχόμαστε μέσα μας. Προχωροῦμε σιγά-σιγά. Δέν σπρώχνει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ἐρχόμαστε μέ

σεβασμό και ευλάβεια. Οί άγιοι άγγελοι είναι έδω και μᾶς βλέπουν.

Όταν φτάνουμε έδω μπροστά, κάνουμε τόν σταυρό μας, βάζουμε κάτω από τό σαγόνι μας τό κόκκινο μανδήλιο γιατί δέν πρέπει νά πέσει ούτε τό παραμικρό «ψιχουλάκι» κάτω και άνοίγουμε καλά τό στόμα μας.

Όταν κοινωνήσουμε σκουπίζουμε τό στόμα μας μέ τό μανδήλιο, παίρνουμε τό αντίδωρο και φεύγουμε και πάλι ήσυχα γιά τή θέση μας.

Τήν ήμέρα αύτή πού κοινωνήσαμε θά πρέπει νά προσέξουμε πολύ νά έχουμε καλή συμπεριφορά και νά είμαστε χαρούμενοι. Ό Χριστός, παιδιά, είναι μέσα μας. Κοινωνήσαμε Σωμα και Αϊμα Χριστοῦ. Είμαστε δικά Του παιδιά. Νά είστε βέβαιοι. Ό Χριστός μᾶς εύλογεί, μᾶς άγιάζει και μᾶς άγαπά.